

Kazatel: Josef Hurta

Písně: 350, 714, 95, 423, 781

Čtení: Nu 22

Text: **Mk 10, 13** *Tu mu přinášeli děti, aby se jich dotkl, ale učedníci jim to zakazovali. Když to Ježíš uviděl, rozhněval se a řekl: "Nechte děti přicházet ke mně, nebraňte jim, neboť takovým patří království Boží. Amen, pravím vám, kdo nepřijme Boží království jako dítě, jistě do něho nevejde." Objímal je, vzkládal na ně ruce a žehnal jim.*

Rodiče přiváděli své děti k Ježíšovi. Proč? Aby se jich dotýkal, aby na ně vložil ruce a pomodlil se. Aby jim požehnal. Co si od toho slibovali? Zázračnou ochranu pro své děti? Nějakou magickou sílu, která je bude provázet životem? Není to trochu pověřené? Učedníci zřejmě měli obavu, že ani ti rodiče moc nevědí, co chtějí, natož aby samy děti tomu rozuměly, kdo je Ježíš a co dělá. A tak to rodičům zakazovali. Ale Ježíš je pokáral a říká: Proč jim bráníte? Děti ke mně patří. O tom přece to Boží království je. Že tu jsme všichni, včetně těch, kteří tomu nerozumí. Nebo si myslíte, že vy tomu rozumíte? Že jste chytřejší než tyto děti? Pravím vám, že kdo nepřijme Boží království stejným způsobem jako to nedospělé dítě, tak do něho ani vůbec nevejde. Bude nad tím pořád jen špekulovat, a to mu zabrání vstoupit a prostě se jen radovat. To je jako s plaváním. Můžete to sice znát teoreticky, ale dokud do té vody neskočíte, tak vám to není k ničemu.

Milí přátelé, Ježíš chce, abychom byli jako děti. Ale nemá na mysli žádné idealizované děti. Žádná vzorná a poslušná dítko. Děti jsou přece často vzdorovité a neposlušné. Ale ani tu neposlušnost nám Ježíš nedává za příklad. Nebo se říká, že děti jsou nevinné. Ale to přece také není pravda. Takže co myslí Ježíš tím, že máme přijmout Boží království jako děti? Především, děti se rády nechají odbarovat. A nemají z toho žádné výčitky. A za druhé, děti ještě nejsou dospělé a vědí, že teprve k něčemu dorůstají. Že mají ještě kus cesty před sebou. Mají své sny. Děti nejsou ani dokonalé ani zasloužilé. Dítě je nevyučené, ale má se učit. Dítě může být nevychované, ale má se vychovávat. A Ježíš říká: Nečekejte, až budete dokonalí, až budete všemu rozumět a budete mít zásluhy. To byste do Božího království nevešli nikdy. Prostě a jednoduše věřte Bohu a radujte se z toho.

Ježíšovi učedníci ovšem uvažovali jinak. Mají za to, že víra je příliš vážná záležitost na to, aby jí rozuměly děti. Je však potřeba víře rozumět? Když malé dítě věří rodičům a vztahuje k nim své ruce, znamená to snad že své rodiče chápe a že rozumí jejich myšlení? To přece spolu vůbec nesouvisí. Rozumět něčemu je záležitost intelektu, zatímco víra je záležitost vztahu.

Možná že učedníci brání dětem také proto, že děti mají ze všeho legraci, bývají divoké a rozverné. To by tak nešlo. Ale proč ne? Víra přece může být i vtipná a rozverná. Pán Bůh má přece se svým nadhledem daleko lepší smysl pro humor než kdokoliv z nás. Naš víra bývá upjatá, komisní, zdrženlivá. Naše požadavky bývají často maximalistické, zatímco ty Boží jsou minimalistické. Pro Pána Boha není mezi dětmi a dospělými až takový rozdíl. Jako dospělí jsme s dětmi „na jednom pískovišti“.

Učedníci dále řeší: Má se jim žehnat, nemá se jim žehnat? Vždyť ještě nejsou plně věřící, jsou to jen děti. Nebylo by lepší to žehnání zakázat? Splňují děti požadavky na žehnání? To je ovšem zcela absurdní otázka. Když Ježíš dětem žehná, tak to neznamená, že schvaluje když děti zlobí nebo že posvěcuje jejich neposlušnost. Ježíšovo žehnání znamená, že je bere do náruče, dotýká se jich a dává jim zakusit svou lásku. To požehnání plyne z jeho vřelého objetí. Kéž bychom něco takového zakusili všichni. Abychom se už víc nerozpakovali přiblížit se ke Kristu.

Podle Matoušova evangelia text končí slovy: Požehnal jim a šel dál. Nic dalšího po nich nechtěl, prostě šel dál. Žehnal, aniž by čekal, zda to nějak zapůsobí nebo zda to k něčemu bude. Prostě na potkání žehnal a nic neřešil. Vždyť požehnání není kouzlo ani pověra. Požehnání je zážitek Božího obejmutí, když nás Pán Bůh vezme do náruče a řekne: Neboj se, já jsem s tebou, ty jsi v mé dlani jako vzácný drahokam.

Modlitba:

Pane Ježíši Kriste, jsme dětmi nebeského Otce. Vztahujeme k tobě své ruce a věříme ti, že nám požehnáš.